

Варта у грі. Час фентезі

КУПИТИ

Про книгу

Темна чаклунка Варта Тарновецька доволі спокійно жила у Львові: працювала у кав'ярні, зустрічалась із друзями та часом потрапляла в сутички зі світляками. Але все змінилось, коли у місті почалася Гра. На кону вирішальної битви темних та світлих — влада у Центральноєвропейському конгломераті на наступне століття. Попри всі намагання, Варті не вдається залишитись осторонь від жорстокого змагання. Попереду в неї мітки, які чекають чародійської крові, історія про демона та про те, що сталося сто років тому... Отож, тепер Варта у Грі.

Чому варто читати:

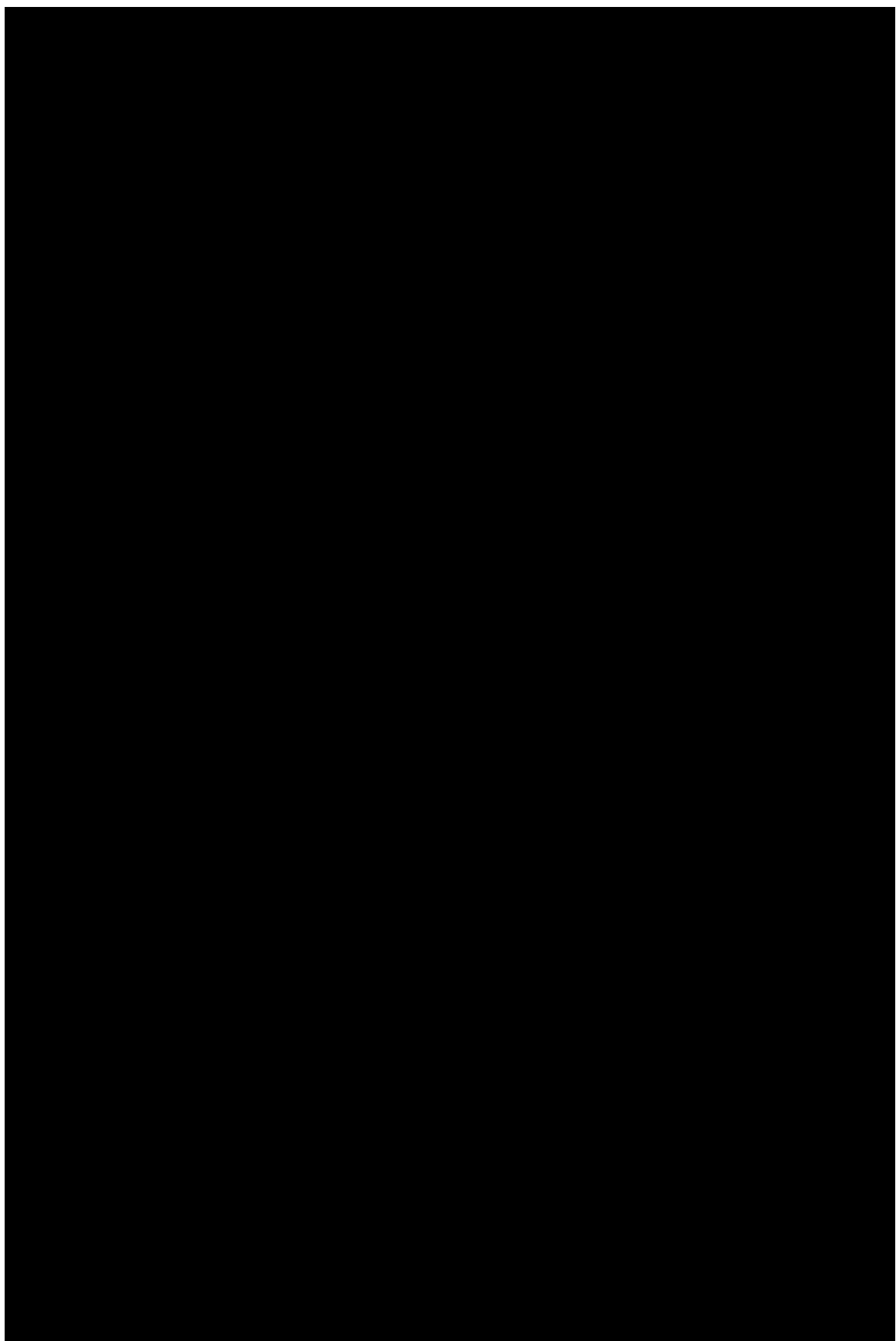
Варта у Грі – це пригода без гальм. Це кривавий квест, який щоночі підриває на ноги молодих чародіїв і ставить перед вибором: а ти за кого? Таємничий бік Львова, якого ви раніше не бачили. Магія, яка двигтить у повітрі. Пасьянс друзів і недругів, який перетасовує невідома рука. Це міське фентезі, після якого хочеться спитати: «А що, і так можна було?!»

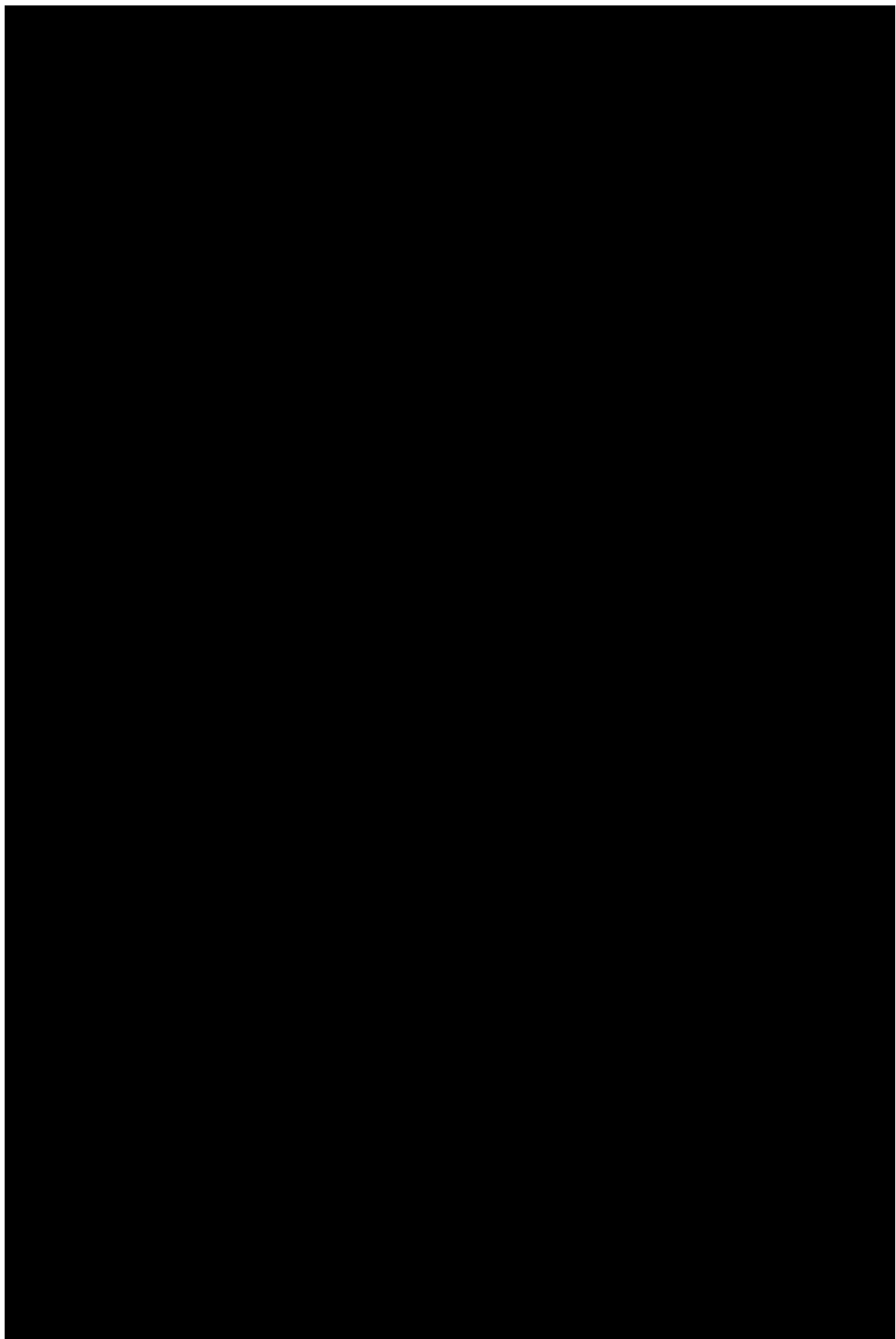

ВАРТА У ГРІ

Найталія Майолінець

Гра починається...
І в тебе не вийде залишитись осторонь

BAPTIA

YIPPI

Переклад з польської *Сергія Легези*

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Матолінець Н. Я., 2018

© Розенфельд М. І., ілюстрації, 2018

© Панченко О. І., фото на обкладинці, 2018

© Карабут І. І., дизайн обкладинки, 2018

© ПП «АССА», 2018

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7670-20-8

Аннотація

Темна чаклунка Варта Тарновецька доволі спокійно жила у Львові: працювала у кав'ярні, зустрічалась із друзями та часом потрапляла в сутички зі світляками. Але все змінилось, коли у місті почалася Гра. На кону вирішальної битви темних та світлих — влада у Центральноєвропейському конгломераті на наступне століття. Попри всі намагання, Варті не вдається залишитись осторонь від жорстокого змагання. Попереду в неї мітки, які чекають чародійської крові, історія про демона та про те, що сталося сто років тому... Отож, тепер Варта у Грі.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Вступ

Кажуть, старе місто сповнене місць для чародійства. Ось між двома вулицями пробігає перехід, схований арками. Туристи заглядають туди зацікавлено, місцеві перетинають швидко, не озираючись. Перехід короткий. Стоптані сходи вниз. Ресторан — праворуч, занедбане церковне подвір'я — ліворуч.

Двоє чоловіків стоять, зсутулившись над тим, що на землі перед ними. Їхні плащі надто теплі для літніх сутінків. Постаті надто схожі.

— Занотовуй все, що бачиш, — каже один хрипко й повільно, ніби остерігається власних слів.

Другий упівоберта зиркає на супутника. Киває. Молоде обличчя суворе, як і у старшого. Рука в темних рукавичках — ще одна не літня річ — літає над записником.

— Занотовуй хутчіше, — напосідається перший, — я не хочу строчити звіт до ранку.

— Звіт усе одно строчити мені, — огризається той, що з блокнотом, і тут же згинається навпіл, важко видихаючи.

— Скасувати біль!.. Ще мені бовкатиме тут. Кодло мале, — старший стріпує з рук щось невидиме і зневажливо дивиться на свого підопічного. — Час! — він розвертається так різко, що плащ злітає в повітря, змітаючи куряву зі старого й порожнього постаменту.

— Час... — похмуро бурмоче другий, похапцем ховаючи блокнот у внутрішню кишеню.

Перед тим як піти, він крадькома озирається в нічній пітьмі.

— Надивишся ще, — харкає перший, вловлюючи і цей погляд. — Стільки надивишся, що тобі зле стане, вишкварку. Гра почалася.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ 1

Жертво, не спи

— Той, хто придумав це пекельне літо, був явно несповна розуму! — поскаржилась Дикоросла й витягнула поперед себе руки, ніби хотіла дотягнутися до примарної прохолоди.

— Ти кажеш те саме кожного разу, — байдуже зауважила Варта, розмішуючи лід у коктейлі. — Восени — бо дощ і мряка, трави гниють. Узимку — бо холодно і зілля вимерзає. Навесні — бо знову дощ...

— І я цілковито права! Ненавиджу це місто. Сіра, нудна, бруднюща діра!

— Сиділа б у своїх Карпатах, — Варта байдуже смикнула плечима. Хоча місто і їй не особливо подобалось. Воно розчиняло всю красу свого минулого в поспішності й метушні. Дівчині подобалося уявляти знайомі вулиці спокійними, тихими й зеленішими, як сотню років тому чи й раніше. Але нема такої магії, котра дозволила б повернутися в минуле.

— Пхах! Скажеш таке! — Дикоросла ляснула долонею по столу — і вази із квітами боязко задзеленчали. — Посиділа б ти тиждень на полонині в моєї бабки Рутмери з її колежанками, молилась би на кожну проїжджу вантажівку, аби тебе тільки забрали звідти геть до будь-якого міста. Хіба що ти любила з ранку до ночі полоти грядки, перебирати трави, розвішувати їх під стелею і при цьому співати давні замовлянки. Бо бабка вперлася рогом, що без слів жодне моє зілля не буде таким, як треба. І чекай, це я ще не згадала про вибирування всякої поторочі по ночах!.. Та де там, білоручко наша, ти би вмерла, ще й тиждень не минув би!

— До речі, про смерть! — в'їдливий голос за спиною примусив дівчат озирнутися.

— Ото вже! — Дикоросла закотила очі. — Краще би світляка якогось принесло, ніж тебе, Морте.

Тонкі губи знайомого, названого Мортом, розтягнулися в посмішці.

— Я не до тебе звертаюся, відьмо, не тішся надіями, — він зиркнув на її подругу. — То що, ми сьогодні дізнаємось, чи наша Варта чогось варта?

— Дякую за нагадування, — дівчина хмикнула. — Тільки цей жарт перестав бути оригінальним ще з моменту, як я пішла в молодшу школу. Втім, іншого я від тебе й не очікувала.

— Ох, як ми посміливішали! — Дикоросла сплеснула в долоні й зиркнула за спину Морта. — А чи це не Максиміліан там з алхіміками на барі?

Вуха хлопця спалахнули, він тихо вилаявся і рвонув до дверей, навіть не озираючись.

— Бувай-бувай, язик без кісток! — розсміялася відьма і стурбовано повернулася до Варти.

— А все ж тобі геть не обов'язково брати в цьому участь. На відміну від Аллі, щоби їй крейда розкришилась!

Подруга знову смикнула плечима, скидаючи з них темні важкі хвилі волосся.

— Я буду тільки третьою заступницею. Навряд чи до мене дійде черга.

— Дійде, ще й як. Мортива втіха мене насторожує. От влити б йому правдоводу трохи до пельки!

— Тільки зілля переводити. Я певна, що Морт не знає нічого корисного.

— І дарма! Такі, як він, завжди собі шлях знайдуть. От коли я жила в бабки, то тамка наймолодша учениця була, Горобинка звалася. Не вміла нічого! Тільки язиком тріскотіла. Але завше десь пробиралася на шабаш старших і дізнавалася про все наперед: яке завдання нам заготують, чим випробовуватимуть. Усе вміла визнати, випитати, задобрити! І однаково згинула Горобинка... — Дикоросла опустила погляд і стихла на мить. Проте тут же стрепенулася й повернулася до подруги. — Ти тримайся сьогодні. Я прийду подивитися.

— Не треба, — Варта скривилась, передчуваючи, що попереду важка ніч.

— Однаково прийду. Чи ти думаєш, що у когось є краще цілительське зілля? Я б на світляків не розраховувала!.. Удавляться, а не поділяться своєю силою.

— Я й не розраховую, — відказала дівчина. Світлі однаково рідко користувалися зіллями, бо їхні цілителі діяли по-своєму.

— І правильно робиш! — відьма сьорбнула каву до денця, облизала губи і схопила з бильця сумку в горохи. — Я побіжу до Роми й Ружички, у нас нині ще збіговисько!

Варта посміхнулася подрузі. Збори молодшого шабашу завжди проходили весело, а якщо опісля ще приєднувалися чародії й алхіміки, то це переростало у велику гулянку. Проте щойно Дикоросла з її невичерпним ентузіазмом пішла, як повернулося відчуття задухи й напруження.

«Треба почерпнути сил...», — нагадала собі дівчина. До дуелі Аллі та Люцема залишалося ще шість годин.

* * *

Жертва йшла у правильному напрямку. Вгору алеєю університетського парку. До затишних вулиць, де мало перехожих у цей час.

Дехто любив набиратися сил у людних місцях, у всіх на очах. Наче в цьому був особливий кайф. Варті таке не подобалось. Хтось може

перервати. Хтось може завадити. Хоча Аллі завжди казала, що їй просто не вистачає концентрації.

Проте цього разу все складалося чудово. Жертва чвалала повільно, ніби на неї нестерпно давила не лише внутрішня темрява, а й щось фізичне. Варту цікавила тільки темрява. Біль чи страх. Пригнічення чи злість. Ревнощі чи образа. Розчарування, сором, петлі нездійснених бажань і розбитих мрій. Усе те, чим можуть житися темні.

Дівчина тріпнула пальцями — і павутина дзенькнула, перш ніж розгорнутися у важкому літньому повітрі, прокласти собі шлях на кілька метрів уперед і торкнутися жертви. Павутина, яка торкалася невидимого світу, дозволяла керувати енергіями й творити чародійство, — привілей магів. Адже алхіміків енергія не слухалася без провідника-крейди. А відьми... У відьом був свій підхід.

Після дотику до жертви відчуття одразу ж стали яскравішими. Ось воно, ось! Настільки глибоке пригнічення, що павутина не встигала передавати енергію Варті. Дівчина повільно крокувала за своєю жертвою, не випускаючи зв'язку й насолоджуючись кожним кроком, кожним ковтком. Її сила починала співати. Людина й не підозрювала, що в цей момент відбувається. Тим часом чаклунка відчувала: те, що давить на жертву, перетворюється на її темряву, на її власну глибоку пітьму. І ця пітьма містила в собі джерело сили. А ще сліпуче задоволення, яке ні з чим не порівняти.

Варта замружилась наостанок від приємного запаморочення й різко обірвала павутинку. Багато пити не можна. Якщо вона бере собі біль — болю стає більше. Бере гнів — і той здушує жертву. Ковтає її розчарування — і каменяка на плечах важчає з кожною секундою, часом затуманюючи випадковій людині весь світ. А тоді — раптові самогубства, особливо жорстокі напади чи ще якісь наслідки. Люди надто крихкі...

Але цього разу жертва нічого не помітила. Вона сіпнула лямку рюкзака, мовби хотіла його полегшити чи скинути взагалі, зиркнула праворуч і перебігла дорогу, залишаючи Варту сам на сам з її поновленою силою. Та затоплювала, заколисувала, а потім, навпаки, здійсмалася, мов хвилі на морі у грозову ніч.

— Ну-ну, поглинанням енергії неповнолітніх займаємось, — різкий іронічний голос негайно вирвав Варту з її розкошування. — Та ще

й при світлі дня.

Дівчина стріпнула із себе заціпеніння й озирнулася, готова до захисту.

Незнайомець стовбичив у тіні будинку і мружився на сонце.

Варта не знала його обличчя. І не відчувала жодної аури — ані світляк, ані їхній. А кровопивця б так на сонце не шкірився, та й не бачили їх у місті вже скільки років... Якби не його слова, то можна було б сміливо заявити, що хлопець перед нею — людина. От тільки людина б не помітила того, що Варта живилася енергією перехожої... І все одно це чужинець. Із такими одна розмова.

— Йди, куди йшов, — відказала дівчина різко. — Не дратуй мене.

— А то що? На дуель викличеш? — хлопець сховав руки в кишені джинсів, демонстративно виставивши великі пальці зверху.

Попри спеку, Варта відчула, як хвиля холоду полоснула по спині. Здавалося, що небажаний свідок її трапези знав про те, що сьогодні зіткнуться Аллі (найкраща темна алхімея у місті) і Люцем (до біса пафосний та показово праведний світляк). А вона, Варта, — третя заступниця з боку Аллі. І вона до тремтіння в колінах боїться підвести. Але чужинець не міг би про це знати.

Незнайомець тим часом вийшов із тіні на світло — сонячні іскри розсипалися кучерявим, як серпантин, волоссям.

— Дуелі — ніщо у порівнянні з Грою, — повчально пробурмотів він.

— Гра мене не цікавить, — Варта роззирнулася, думаючи, як їй позбутися небажаного свідка. Врешті, вона нічого не порушила і не має жодної причини остерігатися цього нахаби.

— Брешеш, — відрізав хлопець. — Вона цікавить усіх. А я знаю щось дуже корисне про всю цю катавасію. І знатиму ще більше.

— Яка радість, — дівчина зиркнула повз незнайомця, шукаючи підступ.

Жодних тіней, жодних аур. Він прийшов сам-один. Це спантеличило її ще більше. І роздратовало.

— То що тобі треба? — визвірилась врешті Варта. — Хочеш настукати в Конгломерат, що я випила неповнолітню, то стукай. Але спочатку знайди її й доведи, що так і було. Я у жертв паспорт не перевіряю.

Голос хлопця теж став різким і неприємним:

— Я тобі кажу, що маю корисну інформацію про Гру, яка от-от розгориться. Про ту малу — це я так, щоби розмову почати.

— Погану обираєш тему для початку розмови, — Варта глибоко вдихнула й смикнула кутики губ у подобу іронічної посмішки. — Я — темна. Дуже нехороша темна. І мені дуже не подобається, коли хтось втручається в трапезу.

— Можливо, *дуже нехороша темна* навіть має ім'я? — хлопець, здавалося, горів бажанням її роздратувати якнайсильніше, бо сарказм проступав у кожному його слові, як загострені шпичаки.

Чаклунка міцно стулила губи. Вона розуміла, що витратити силу перед нічною дуеллю не варто, тому лише випустила одну-єдину ниточку, тонку і непомітну. Опустила її на землю й блискавкою відправила до незнайомця. Провчити його — ким би він не був! — видалось їй кращою ідеєю, ніж терпіти зараз ці дивні розпитування й недолугі спроби познайомитися.

У місті не було темних чи світляків, котрих Варта б не знала бодай з вигляду. А чужинців тут не люблять: своїх нахаб вистачає.

Павутина сягнула цілі.

Чаклунка перевела погляд на обличчя хлопця, очікуючи, що воно викривиться від болю раптової атаки. Але нахаба тільки посміхався. Сонце в його волоссі, на високій горбинці носа і в темних очах розгорілося ще яскравіше, поки Варта не зрозуміла, що це не справжнє сонце.

Це блискотіли ледь зримі *щити*.

Справжні.

Її павутинка просто не змогла пробитися. Нахабний незнайомець володів майже міфічним захистом. Він відмежувався щитами проти чародійства, які зробили його невразливим до атаки. Принаймні до такої, порівняно слабкої. Варта ніколи раніше щитів не бачила, проте впізнати їх не становило проблеми, коли знаєш, про що йдеться. А вона знала й одразу насторожилась, уявляючи, хто ж це перед нею стоїть. Явно не простий турист.

— Я очікував від тебе цього кроку, — після ефектної паузи хлопець коротко розсміявся, — тому підготувався теж. Врешті, темні всюди однакові: і у Львові, і всюди, де я побував. Так, Варто, я не звідси. Так, мені вже відомо, що ти Варта. І, до слова, мені відомо набагато більше.

Попри те, що вона, як і більшість темних, завжди обирала напад, зараз дівчину охопило непереборне бажання розвернутися і втекти якомога далі, якомога швидше. Вона зробила крок назад. Якщо перейти дорогу, тоді перебігти подвір'я Політеху — там студенти, там якісь люди, там він нічого їй не зробить...

Але другий крок не вдався: невидима стіна стримувала на місці, у повному заціпенінні. І навіть сили, щойно отримані у жертви для сьогоднішньої дуелі, не допомагали вирватися.

— Почнемо з простого, — хлопець примружив очі сильніше, — якщо ти відмовишся співпрацювати, я вб'ю тебе, аби не заважала принаймні.

* * *

Варта дивилася поперед себе й кліпала.

Треба ж. Задрімати на лавці, схованій у кущах біля Політеху. Дожилася.

«Більше не працюватиму у вечірню зміну...», — промайнула думка. Врешті, мама все одно була невдоволена її роботою в кав'ярні й завжди твердила, що в них достатньо грошей, аби доньці не доводилося принижуватись перед звичайними людьми. Але бажання самотійності ніхто ще не скасовував, як і бажання Варти опанувати всі методи приготування хорошої кави.

Чаклунка зиркнула на годинник — дві години до дуелі. Надворі стемніло. Ворота вже зачинили. Доведеться лізти через огорожу.

Варта ніяк не могла пригадати, як опинилася тут. Зате сон свій пам'ятала прекрасно: після трапези її перестрів знавсінілий молодик, який володів справжніми щитами. Він ще ляпотів щось про Гру і співпрацю, але тоді підійшов старший пан із ціпком...

Ох! Згадавши, як навідмаш той лупнув нахабного молодика, Варта зрозуміла, що ціпок у пана був явно декоративним аксесуаром, а не підтримкою, необхідною в поважному віці.

А далі вона прокинулася. Нікого поруч. Тільки голова болить. І...

— Трясця... — дівчина прогортала список пропущених дзвінків — три від Дикорослої, по одному від Аллі й Максиміліана та вісім із дому.

— Трясця в квадраті, — пропущені дзвінки з дому ніколи добром не закінчувалися, хоча Варта була давно повнолітньою. Але батьки настільки активно опікали її, мовби хотіли цією опікою компенсувати те, що вони прийомні.

Телефон завібрував знову. Цього разу повідомлення. Від Дикорослої.

«На Дорошенка бачили суддю з Чехії. Назріває початок? »

Варта застогнала і швидко набрала відповідь:

«Може, він у відпустку приїхав. У них же буває відпустка? »

«Він що, дурний, щоби в Україну пертися у відпустку? » — Дикоросла відписувала завжди блискавично, ніби не мала інших справ.

Дівчина сховала телефон у кишеню джинсів.

Якщо судді справді збираються в місті, то Гра на носі. Але дуель — сьогодні. Отож, не час думати про...

«...Якщо ти відмовишся співпрацювати, я вб'ю тебе...»

* * *

— Так, мам. Так, точно. Так, з Дикорослою. Так, прийду вранці... Ні, жодних настоянок... Коли це я так робила? Пфф!.. Усе добре. Па. Татові теж.

— Вони в курсі, що тобі вже стукнуло 18? — криво посміхнувся Молібден, старший брат Аллі, який сьогодні був другим заступником.

— Ага. І що 25 теж у курсі. Але думаю, коли мені буде 40, вони розпитуватимуть те саме, — Варта швидко сховала телефон у кишеню.

— Ну, готові? — Аллі діловито підв'язувала пишне мідно-руде волосся, щоб воно не розліталось на всі боки під час сутички, коли будь-яка деталь може завадити перемозі. — Сьогодні ми виб'ємо з них усю їхню світлість, а потім до ранку гулятимемо на мою останню стипендію.

— Думаю, стратегію нікому пояснювати не треба, — Максиміліан упер руки в коліна і подався вперед. — Я розберуся з будь-яким світляком, якого б він не обрав. Молю, якщо здумає виставити проти тебе сестру, то вже не падай під її чари.

— За дурня мене маєш? — широкі брови Молібдена сіпнулися. — Люсент — справжня зміюка. Я бачив, як вона одного разу з Мормом зійшлася — той жевжик ледве втік живим.

— Морт не особливо вдалий приклад. Його моя мала однією лівою і без чарів покладе, — осміхнувся Максиміліан і повернувся до Варти. — Ну, паненко, якщо ми з Моєм не вирішимо все до третього раунду, то ти *мусиш* перемогти. Проти Люсент не бійся йти напролом. Вона шугається натиску і швидкості. Якщо ж ні, то він міг покликати Оллу чи Армана. Ольга надто добра, щоб відмовити. А Арман надто тупий. Альтер наче не в місті — це добре.

— Та мені байдуже, — відповіла Варта. — Головне, щоб не дійшло до фіналу.

На дві секунди всі стихли під вагою похмурих роздумів. Фінал, коли битви трьох заступників не вирішили, хто ж переміг, — найгірший варіант.

— Святі капці, той світляк однаково не буде битися на смерть! — Молібден ляснув долонею по столу і розвіяв важку тишу.

— Я теж думаю, що не буде, — погодилася Варта і вирішила, що зараз саме час відвернути розмову від фатальностей. — Слухайте, я з Дикорослою розмовляла. Вона казала, що в центрі бачили суддю.

— Якого? — насторожився Максиміліан.

— Ніби чеха.

— Твоя відьма, як нап'ється свого зілля, ще й живого духа побачить, — весело кинув Молібден.

— Я їй передам, — іронічно скривилась Варта, — якщо ти сьогодні потребуватимеш ліків.

— О, а вона що, прийде? — хлопець оживився і провів обома руками по білявому волоссю.

— Молю, потім будеш за своїми відьмами бігати. Нам пора йти, — нагадала Аллі, яка вже стояла на порозі й нетерпляче вистукувала кісточками пальців по одвірку.

— То що, ніхто нічого не чув про суддів? — Варта розуміла, що це останній шанс перед дуеллю дізнатися щось достеменно.

Максиміліан подивився на неї довгим втомленим поглядом і врешті відповів чітко:

— Ні. Ми нічого не чули.

— Але якщо почнеться Гра, а ми не знатимемо вчасно, то хтось зі своїх може постраждати... — зауважила чаклунка.

— Дивись, сьогодні не постраждай, — Молібден обійняв її за плече, грубо притягнув до себе й нахилився до вуха: — Мала, не дратуй Макса. Він дико боїться за Аллі. Ніхто не розпочне Гру без суддів.

Дівчина кивнула. Алхімік відпустив її і вислизнув у коридор повз сестру, яка чекала, поки всі заступники вийдуть із кімнати. Максиміліан на хвилину затримався.

Варта і Молібден сиділи на сходах і мовчали. Дівчина пригадувала ті дні, коли Максові тільки-но «пощастило» закохатися в до біса сильно, проте таку ж до біса запальну алхімею на ім'я Алхімея. І хоча раніше вона виходила неушкодженою з усіх сутичок, але допекти Люцемові... Це вже не жарти.

* * *

— Ти будеш жерти болото з моїх чобіт! — сплюнув Максиміліан собі під ноги; і юрба — принаймні одна її половина — вибухнула схвальними криками.

Варта зчепила руки в замок і не відривала погляду від битви перших заступників. Власне, битвою це важко було назвати. У коло темних та світляків виштовхали Макса і його суперника — білявого алхіміка, який працював у Вартиній забігайлівці в іншу зміну. Його імені дівчина не знала. Щойно спостерігачі оголосили початок, маг кинувся на світлого, як на смертельного ворога.

Розчерк — і права, робоча рука алхіміка стікає кров'ю.

Дзвін натягнутої павутини — і білявець лежить на землі, важко хапаючи повітря ротом.

Розчерк!..

Варта не встигала помічати, як нитки енергії витанцьовують під пальцями Максиміліана — він настільки віртуозно перебирав атаки. Не давав супернику ні секунди поблажки, ні шансу вдихнути.

— Він його, граючи, переможе! — захоплено видихнула зовсім юна чародійка, котра якимось дивом затесалась між глядачів. Варта зиркнула на неї нищівним поглядом. Неповнолітнім забороняли навіть наближатися до місць таких сутичок — хіба хтось старший приведе. Але тоді увагу дівчини знову привернула дуель.

Максиміліанів суперник устиг накреслити в нього перед носом атаку. Невидимі елементи зійшлися — й бахнуло. Проте маг метнувся назад, уникнувши вибуху. Його темне волосся й синя футболка задиміли.

Зачепило.

Тут Макс розвів руки в сторони, ніби намірявся прийняти атаку, якою б вона не була. Проте Варта навіть на відстані завважила, як надулися вени на його руках.

Алхімік зробив крок уперед і похитнувся.

Чародій натужно звів руки разом — і на мить клубок, де спліталися нитки енергій, став видимим.

І вибухнув.

Макс за мить до того кинув свою атаку в бік суперника. Той заточився і впав.

Маг різко наступив на руку суперника. Вибивши крейду, Максиміліан розчавив її важким черевиком.

Білявець, що простягнувся на землі, кволо потягся за іншим шматком. Але Максиміліан зірвав шкіряну сумку із крейдою з його пояса. Тоді замахнувся і перекинув її через високу огорожу біля архівної вежі.

— У світляка жодного шансу. Навіть якщо він натицяв крейди у кожному кишеню, а не схоже на те, — протягнула Дикоросла. І вона була права: без крейди алхімік не міг торкатися до енергії. Та й заюшене кров'ю обличчя виглядало зовсім зле.

Світлий звів закривавлені пальці вгору і видихнув:

— Моя поразка.

Макс підняв руки вгору. Його долоні почервоніли від опіків. Волосся досі диміло. Крики радості, які зустріли переможця, могли оглушити.

Алхімік, не струшуючи болото з одягу, пошкандибав назад до своїх. Люцем зустрів його мовчанкою. Негласний лідер світляків не любив виказувати, що коїться в його голові. А прісна мармиза, завжди однаково бліда і зверхня, виражала мало емоцій.

— Перемога за Максиміліаном з боку Алхімеї! — радісно повідомив Неф, спостерігач від темних.

— Наступні! — вигукнув спостерігач від світляків. — Молібден із боку Алхімеї і Люсент із боку Люцема.

— Його сестра проти її брата, — шепнула Дикоросла, котра стояла за спиною Варти і коментувала кожен рух дуелянтів. — Ти диви. Цікаво, чиї сімейні узи переважають?

— Переважають везіння і швидкість. І вміння терпіти біль, — відрізала чаклунка, спостерігаючи за тим, як наперед виходить довготелеса і худа сестра Люцема в білій сукні.

— Ади, яка цяця, — відьма пирснула. — Сподіваюся, Моль допоможе їй вивалитися в багнюці!..

Варта цитьнула на подругу. Проте місце для дуелі в парку на Цитаделі обрали дарма. Небагато тут нічних гуляк. А галявина біля чорної і страшної поночі вежі-архіву якраз підходить, щоб начистити комусь пику. І болото, яке квацало під ногами після нещодавньої зливи, додавало шансів принизити суперника.

— Моль, крила ще не пообривали? — проспівала Люцемова сестра, розминаючи пальці.

Молібден не відповів, зреагувавши на юнацьке прізвисько лише іронічною посмішкою.

— Він покладе її, — видала Дикоросла впевненим тоном. — Хоча б тому, що я тут.

Варта посміхнулася попри те, що хвилювання затоплювало її. Подруга добре знала про погляди брата Аллі у свій бік. Настільки добре, що це ставало постійною причиною кпинів та пліток під час шабашів молодших, якими керували Ромашка з Ружичкою. Але відьми ніколи насправді не віддавали своє серце нікому.

— Молю, якщо ти її завалиш, за мною сюрприз! — Дикоросла раптом протиснулася вперед, зірвала із себе смугасту майку і замахала нею в повітрі, мовби транспарантом підтримки.

— Не порушувати межі кола! — процідив крізь зуби світляк-спостерігач, поки його напарник та інші темні валилися зі сміху.

Оголосили початок.

Алхімік зірвався праворуч. На місці, де він щойно стояв, пробігли іскри струму.

Люсент опустила руку, стріпуючи з неї залишки енергії.

— Повільно, — Молібден клацнув пальцями і кресонув двома шматками крейди щось просто в повітрі, ніби хотів отримати іскру. З його боку розтеклися тонкі нитки, які зіткнулися за спиною світлої.

Люсент тільки недбало глянула на замкнене коло й підняла руку вгору, ніби заміщувала нею щось у небі.

Нитка атаки Молібдена торкнулася її шкіри і... Варта очікувала, що зараз бризне кров. Що на світлячку накинеться біль. Що сестра Люцема осяде на землю, скована павутиною, якої вона й не намагалась уникнути.

Але тут щось сталося. Щось *дивне*.

Люсент продовжувала стовбичити з піднятою рукою, обертаючи її та згрібаючи павутину в одне складне плетиво. Нитки атаки не торкалися її або ж не приносили жодної шкоди, а викликали тільки поблажливу посмішку на губах світлячки.

Здивований гомін пробігся колом.

— Та вона використовує свою тінь! Це заборонено! — кинув Тайфун загрозово і вже почав пробиватися вперед.

— Смію зауважити, шановний п'ятьмавий, що я ні краплі не тінь, — відповіла йому Люсент спокійно, не розплющуючи примружених очей. — І ви зможете впевнитися в цьому, як тільки я переможу.

Варта перевела погляд на Молібдена. Чому він не нападав? Чому спинився?

— Його що, заціпило? — Дикоросла вчепилася гострими нігтями в руку подруги так, що ледь не проколола їй шкіру. Але схоже, що так і було. Другий заступник і брат Аллі завмер, ніби заморожений. Крейда вислизнула з його пальців. Коли на його голову опустилася закручена атака Люсент, він не зробив ні кроку, щоб її уникнути, ні руху, щоб захиститися.

Крові не було.

Молібден просто повалився обличчям на землю і не підводився довгі півхвилини. Обидві сторони очікували в тиші. Напруга зависла в повітрі. Врешті спостерігачі визнали програш заступника Аллі. Дикоросла гукнула щось скрипучим голосом до своїх відьом, і вони всі кинулися до алхіміка. Тайфун і Ферум допомогли винести непритомного Молібдена з кола.

Він програв.

Один-один.

Варта розуміла, що настав її час. Що зараз найвідповідальніший момент. Що необхідно хоч зубами, але видерти перемогу.

Бо інакше — у фіналі — зійдуться Аллі й Люцем. І ніхто не заборонить їм битися на смерть.

Але всі ці думки звучали дуже глибоко всередині. А на поверхні билась інша думка: вона вже бачила це. Магія, що відмежовує атаки і паралізує суперника. Магія, якої ніхто не повинен мати у своїх руках, і все ж...

«...Якщо ти відмовишся співпрацювати, я вб'ю тебе...»

— ... і Варта з боку Алхімеї! — оголосив спостерігач.

Руки друзів одразу виштовхнули її уперед. Чаклунка кілька разів міцно стиснула кулаки, щоб оживити приплив крові до замерзлих пальців, і звела погляд на свого суперника.

— Трясця... — мимоволі зірвалося з її вуст.

— Цікаво ж ти бажаєш удачі, — хмикнув хлопець зі сну, закладаючи неслухняні кучеряві патли за вуха. — Ну, що ж, і тобі не вмерти, дуже нехороша темна.

* * *

Варта скинула із себе заціпеніння.

Хлопець зі сну осміхався хижо. Якогось біса він тут. Він — її суперник. Ким би цей виродок не був, головне — перемогти. Усе інше потім.

— Якщо після битви підеш зі мною, я тобі піддамся, — прошепотів він, наблизившись до неї на надто небезпечну відстань.

— Не сподівайся, — Варта скористалася цією нахабною близькістю і схопила суперника за барки.

Вона дала собі мить, щоб зануритися в темряву. І тут же хвилювання розчинилося.

«Ти знаєш, що робити, Вартова», — шепнув внутрішній голос.

«Увімкнути біль», — відповіла Варта, відчуючи, як клекоче плетиво павутини, перетікаючи з її рук просто під шкіру суперника. Так найкраще. Найдієвіше. Прямий контакт, який змусить світляка пошкодувати про кожне-кожнісіньке слово...

Секунда. Друга. Третя...

«Вимкнути біль», — наказала чаклунка і, увімкнувши підсилення, відштовхнула мага. Проклятий світляк вже не осміхався. Він вилетів із кола саме на порожньому місці стику між світлими й темними і тарахнувся спиною об плетену загорожу архівної вежі. Самотній ліхтарик над воротами захитався неспокійно і блимнув.

— Варта! Розтрощи його! — промайнув позаду крик Дикорослої.

Суперник зводився на ноги важко. Чекати — втрачати час.

Дівчина теж вистрибнула з кола. Павутина вогняного закляття обійняла її руки.

Маг зник.

Чаклунка кинула кругову атаку, очікуючи нападу зі спини.

Земля під її ногами здригнулася. Вона втратила рівновагу і впала. Підхопилась негайно.

Праву руку в багнюці розітнув уламок скла. Вогонь погас, притлумлений її болем.

«Сконцентруйся! »

Зверху спускалося сітчасте плетиво павутини. Хитромудра атака.

Варта метнулась назад. Павутина суперника черкнула її накидку і обсмалила.

Дівчина повернулась назад у коло. Незнайомець спробував одразу затиснути її випадками з обох боків.

Вона присіла й уникнула їх. Але кучерявий нахаба смикнув павутинки на себе — і земля знову здригнулася.

Сильний. Меткий.

Варта підвелась повільніше, ніж хотіла. Вона кинула смугу шоку поперед себе, хоча вже відчувала запаморочення.

Нахаба виріс поруч. Ліва рука прийняла його атаку і спалахнула болем. Крові не було. Але Варті здавалось, що хтось викручує їй кістки, перетираючи їх у порох.

Ілюзорний біль.

Вона зойкнула і відсахнулась, проте встигла черкнути лінію атаки просто перед носом суперника.

Хвиля відштовхнула світляка назад.

Він приклав руку до чола.

Кров дзебеніла, заливаючи його обличчя.

Підводячись, світляк хитався. Його рука шукала опору, якої в колі не було.

Варта почувалася певніше. Ще атака. Павутинка швидко виросла з пораненої руки. Пульсуючи в такт з її уривчастим диханням, вона метнулась до суперника і шокувала його таки слабким струмом. Сильний їй не підкорявся.

Чаклунка перетнула коло за два кроки і...

«...Якщо ти відмовишся співпрацювати, я вб'ю тебе...»

...зненацька темні очі суперника блиснули іронією крізь пелену крові.

Варта здавила його шию сплетеними павутинами й щосили стисла, примусивши мага застогнати від болю.

Але до моменту, поки нахабний світляк не підняв зранену руку, засвідчуючи свою поразку, чаклунку не покидало відчуття, що він дав їй час на останню атаку. І покірно чекав на неї.

* * *

Кілька хвилин після перемоги запам'яталися Варті як суцільний фейєрверк.

Вона не почула, як оголосили кінець. Але знала, який результат. Двоє з трьох заступників Алхімеї перемогли. Отож, фіналу не буде. Отож, Люцем змушений переступити через свою гордість і тепер проситиме вибачення у Аллі. Отож...

— Вартусю! — Дикоросла, від котрої вже пахло ягідною наливкою, налетіла на неї і ледь не збила з ніг, обіймаючи. — Я ні на мить не сумнівалась! Ти йому жодного шансу не залишила, одразу видно — моя школа!

— Молодець! — поплескав її по плечу Тайфун і загрозово примружив очі. — Я б того світляка взагалі розтер по землі.

— Варто, ми шоковані! — залопотіла віями Ружичка, подружка Дикорослої. — Ти валиш як профі-кілер!

— Так-так! — кинула Ромашка. — Як профі-кілер, якого напоїли кавовим лікером із м'ятною наливкою!

— Спасибі... — усміхнулася Варта до відьом. Вона не була певна, чи остання заувага — це комплімент, чи вона, на думку Роми,

виглядала надто недолугою тоді, в колі. Та це вже не грало ні найменшої ролі.

— Дякую, — Молібден, який важко спирався на плече свого брата Ферума, не сказав більше нічого, але Варта прекрасно розуміла його почуття зараз, після такої незрозумілої поразки — ще й на очах у всіх.

Їй кортіло більше розпитати в Моля про його химерну битву з Люсент, проте алхімік заледве стояв на ногах. З перебинтованої голови сочилася кров. Очі хворобливо палали.

— Тобі треба додому і зцілення, — спохмурніла Варта.

— Я сам знаю, що мені треба, — Молібден раптом огризнувся і швидко потягнув Ферума геть.

— Не очікував, не очікував, — Морт швидко прослизнув повз них і стримано посміхнувся. — Але ти показала всім. Так тримати, — він клацнув язиком. — Якщо вийде.

Варта машинально кивнула йому. Її здивувало, що маг прийшов подивитися на дуель. Він недолублював Аллі, а Макса взагалі боявся як вогню через старі, ще підліткові сутички...

Інші підходили привітати Варту із блискучою перемогою. Навіть кілька світляків несміливо висловили їй своє захоплення. Чаклунка помітила віддалік Максиміліана та Аллі, які говорили з Люцемом і Люсент. Алхімея посміхалася недобре, але кивала на слова світляків. Врешті, зиркнувши перед тим на своїх, чи ніхто не дивиться, Люцем понурих голову й повільно, натужно опустився на коліна просто в багнюку.

Варта відвела погляд. Це справа його і справа Аллі. Нічого їй дивитися на чуже приниження. Внутрішня темрява впивалася перемогою, і цього досить.

— А де той кучерявий? — дівчина ковзнула поглядом юрбою в пошуках свого суперника.

— А біс і три чорти його знають! — проспівала Дикоросла й схопила подругу під лікоть. — Ходи-ходи! Сьогодні велика гулянка! Нема тобі часу перейматися за те одоробло, яке десь теперка збирає свої кістки до купи!

«...якщо ти відмовишся співпрацювати, я вб'ю тебе...»

Дівчина стріпнула головою, проганяючи нав'язливу думку зі сну. Врешті, ким би той нахаба не був, вона його перемогла.

* * *

— Час свят-ку-вати-и! — заволала Дикоросла і бухнулась на диван з тацею, наповненою запеченими овочами, з-поміж яких стирчали чипси й шматки сиру. — Що буде сонечко Моль? — вона присунулась до Молібдена і солодко зиркнула на нього.

— Закрий пельку, відьмо, — простогнав той.

— Сонечко Моль не любить мене! — картинно заскиглила Дикоросла, обіймаючи його за шию.

— Спокійно, відьмо, — кинула тепер Аллі. — Випиймо ж це зілля...

— Це найкраще зілля зцілення, яким я особисто шалено пишаюся! — перебила її Ружичка, що саме принесла дволітрову пляшку, наповнену по вінця болотно-зеленкуватим пійлом.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ